

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ନିଜର ପରାଜୟ ଏବଂ ବିଜୟର ଇତିହାସକୁ ମନେ ପକାଅ, ଏହା ହେଉଛି ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଖେଳ, ଏଥିରେ ତିନି ଭାଗ ସୁଖ ଏବଂ ଏକ ଭାଗ ଦୁଃଖ ରହିଛି, ଅଧା ଅଧା ନୁହେଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ବେହର ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶାଳ ଡରାମା ବହୁତ ଅଦ୍ଭୁତ— କିପରି ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ବେହର ଡରାମା ଏତିକି ଅଦ୍ଭୁତ, ଯାହାକି ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେକେଣ୍ଡରେ ଯାହା ସବୁ ହେଉଛି, ତାହା ଅବିକଳ ଭାବରେ ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହି ଡରାମା ଉତ୍କଳୀ ସଦୃଶ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲୁଛି, ସେକେଣ୍ଡକୁ ସେକେଣ୍ଡ ବିତି ଚାଲିଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଡରାମା ବହୁତ ଅଦ୍ଭୁତ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ସବୁ ଚାଲୁଛି ତାହେଁ ଭଲ ହେଉ ବା ଖରାପ, ସେସବୁ ଡରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଏବେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଛ । ଆତ୍ମା ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛି ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ଆତ୍ମାର ସ୍ୱାଧୀନତା ହେଉଛି ଶାନ୍ତି । ଏବେ ସବୁ ଆତ୍ମାତ୍ମକୁ ଘରକୁ ଯିବାର ଯୋଜନା ହେଉଛି । ତେବେ ଘରକୁ ଯିବାର ଯୋଜନା କିଏ କରୁଛନ୍ତି ? ନିର୍ଗତି ବାବା ହିଁ କରିବେ । କହୁଛନ୍ତି ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ସବୁ ଅଭିନେତା ତଳକୁ ଆସି ଯାଇଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ବାକି ଅଳ୍ପ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ନିଜର ଅଭିନୟର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପ୍ରକୃତ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲ, ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସିଥିଲ ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଏବେ ଆସି ପର ରାଜସ୍ୱରେ ପହଞ୍ଚିଛ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଏବେ ପର ରାଜସ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣ ରାଜସ୍ୱରେ ଅଛ, ନିଜର ରାଜସ୍ୱ ଭାଗ୍ୟ ହରାଇ ବସିଛ । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲ, ଯାହାକୁ ଫିଲ୍ମର ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି । ଅଧାକାଳ ତୁମେମାନେ ରାଜସ୍ୱ କରିଲ ପୁଣି ସିଂହରେ ତଳକୁ ନିର୍ଗତି ଆସିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ତ୍ରେତା ପୁଣି ଦ୍ୱାପରକୁ କଳିଯୁଗକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ— ଏକଥା ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ନିଜର ବିଜୟ ଏବଂ ପରାଜୟର ଇତିହାସକୁ ମନେ ପକାଅ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସତ୍ୟୋପରାଧାନ, ସୁଖଧାମର ନିବାସୀ ଥିଲୁ । ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଦୁଃଖଧାମରେ ଜୀର୍ଣ୍ଣଗୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି କାରଣ ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ... ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ସମୟରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛ । ପ୍ରଥମେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଗଲ, ସୁଖର ଅଭିନୟ କରିଲ । ପୁଣି ତୁମଠାରୁ ରାବଣ ରାଜସ୍ୱଭାଗ୍ୟ ଛଡାଇ ନେଲା, ତୁମେ ପୁଣି ଦୁଃଖର ଅଭିନୟ କରିଲ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଥରେ ସୁଖ ଶାନ୍ତିର ରାଜସ୍ୱଭାଗ୍ୟ ନେବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ତମୋପରାଧାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ବିଶ୍ୱରେ କେବଳ ଅଶାନ୍ତି ହିଁ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଅଶାନ୍ତି, ଦୁଃଖ ଏବଂ ସୁଖର ଖେଳ ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆଜକୁ ଫିଲ୍ମର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ତ ହେଉଛି ହିଁ ଶାନ୍ତିଧାମ । ଯେଉଁଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ତ ଅଶାନ୍ତିର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଅଶାନ୍ତି ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମ ମହତତ୍ତ୍ୱକୁ ତ ବିଶ୍ୱ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତାକୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କୁହାଯାଏ, ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିବାସ କରୁଛ । ଆତ୍ମାର ସ୍ୱାଧୀନତା ହେଉଛି ଶାନ୍ତି । ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ଅଲଗା ହେବା ପରେ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଶରୀର ଧାରଣ କରେ ସେତେବେଳେ ହଲଚଲରେ ଆସେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଆସିଛ ? ତୁମେମାନେ କହୁଛ— ବାବା, ଆମକୁ ଆମର ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । ଶାନ୍ତିଧାମ ଅଥବା ମୁକ୍ତିଧାମରେ ସୁଖ ଦୁଃଖର ପାର୍ଟି ଚାଲେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ତଳକୁ କିପରି ଓହ୍ଲାଇଛ ? ତାହା ତ ସିଦ୍ଧି ଚିତ୍ତରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ତୁମେ ସିଦ୍ଧିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଛ ପୁଣି ଉପରକୁ ଚଢ଼ୁଛ । ତୁମେ ପାବନ ହୋଇ ଉପରକୁ ଚଢ଼ୁଛ ଏବଂ ପତିତ ହୋଇ ତଳକୁ ଖସୁଛ । ତେବେ ପାବନ ହେବା ବିନା ଉପରକୁ ଚଢ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ତ ତାକୁ— ବାବା, ଆସି ଆମକୁ ପାବନ କର ।

ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ପାବନ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବ । ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ସୁଖ, ପଛରେ ହେଉଛି ଦୁଃଖ । ସୁଖର ସମୟ ଅଧିକ ରହିଛି । ଯଦି ସମାନ ହୋଇଯିବ ତେବେ ତ କୌଣସି ଫାଇଦା ନାହିଁ । ଯେପରି ଫାଲତୁ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହା ଯେଉଁ ଡରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି ସେଥିରେ ତିନି ଭାଗ ସୁଖ ରହିଛି ଆଉ ଏକ ଭାଗ କିଛି ନା କିଛି ଦୁଃଖ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ସୁଖ ଦୁଃଖର ଖେଳ କୁହାଯାଏ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି— ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟତୀତ ମୋତେ ଆଉ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ହିଁ ତୁମକୁ ନିଜର

ପରିଚୟ ଦେଇଛି ଏବଂ ସୂକ୍ଷ୍ମର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର ପରିଚୟ ଦେଉଛି । ତୁମକୁ ନାସ୍ତିକରୁ ଆସ୍ତିକ କରିଦେଉଛି । ତିନିଲୋକକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଭାରତବାସୀ ତ କଳପର ଆୟୁଷକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ପୁଣି ଥରେ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଗୁପ୍ତ ବେଶରେ ପର ଦେଶକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ଗୁପ୍ତ । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଶରୀରକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଏହି ଦେହ ହେଉଛି ବିନାଶୀ । ତୁମକୁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଆତ୍ମାର ପିତାତ୍ତ୍ୱ କେବେ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆମେ ଏବେ ବେହଦ ବାବାତ୍ତ୍ୱ ନିକଟରୁ ସମ୍ପର୍କିତ ପରାପୂର୍ବ କରୁଛୁ ତେବେ ସମ୍ପର୍କିତ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ହେବ । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମେ ପତିତ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ବାବାତ୍ତ୍ୱ ତାକୁଛ । ତୁମର ଦୁଇଦଶ ପିତା ଅଛନ୍ତି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ସବୁ ଆତ୍ମାତ୍ତ୍ୱର ଏକମାତ୍ର ପିତା । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଭାଇ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଭାରତରେ ଧର୍ମର ଅତି ଗ୍ଲାନୀ ହେଉଛି ସବୁ ଧର୍ମର ଯିଏ ପାରଲୌକିକ ପିତା, ତାତ୍ତ୍ୱ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ହିଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଖେଳ ଅଟେ । ଯାହା ବି କିଛି ହେଉଛି ସେସବୁର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ କେତେ ଥର ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ ପୁଣି ଯାଇଛ । ଏହି ନାଟକ ହେଉଛି ଅନାଦି ଯାହାକି ଉତ୍କର୍ଷୀ ସଦୃଶ ଚାଲୁଛି । ଏହା କେବେ ବନ୍ଦ ହୁଏ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ବିତି ଚାଲୁଛି, ତେବେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । କେତେ ଅଦ୍ଭୁତ ନାଟକ । ସାରା ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ପ୍ରତି ସେକେଣ୍ଡରେ ଯାହା କିଛି ହେଉଛି ତାହା ପୁଣି ବି ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମର ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତା, ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ସବୁ ନିଜ-ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁନାହାନ୍ତି । କେବଳ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ରାଜଧାନୀ ଅଥବା ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ମାନେ ତ କେବଳ ଧର୍ମସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ତାତ୍ତ୍ୱ ପଛରେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଆସିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଘରକୁ କିଏ ନେବେ ? ବାବା ହିଁ ନେବେ । କେହି କେହି ତ ଖୁବ କମ୍ ଅଭିନୟ କରନ୍ତି ପୁଣି ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଯେମିତି ଜୀବଜନ୍ତୁ, ଏବେ ଏବେ ଜନ୍ମ ହେଲେ ପୁଣି ଏବେ ଏବେ ମରିଗଲେ । ଯେପରି ତାତ୍ତ୍ୱର ଡ୍ରାମାରେ କୌଣସି ଅଭିନୟ ହିଁ ନାହିଁ । ତେବେ ଧ୍ୟାନ କେଉଁ ଆତ୍ମା ଯିବ ? ପ୍ରଥମେ ତ ରଚୟିତାତ୍ତ୍ୱ ଆତ୍ମା ଯିବ, ଯାହାତ୍ତ୍ୱ ସମସ୍ତେ ହେ ଇଶ୍ଵର ପିତା, ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହି ଡାକୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ପ୍ରଥମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏହା କେତେ ବଡ଼ ବେହଦର ବୃକ୍ଷ । ଏଥିରେ କେତେ ମତ ମତାନ୍ତର ରହିଛି, କେତେ ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏହାର ଗଣନା କରିବା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍ । ଏହାର ମୂଳଦୁଆ ନାହିଁ ବାକି ଆଉ ସବୁ ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହେ ମୋର ସେହନୀ ସନ୍ତାନମାନେ, ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ ଅନେକ ଧର୍ମ ହୋଇଯାଉଛି । ମୂଳଦୁଆ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । କେବଳ ତା'ର ଚିତ୍ର ସବୁ ରହିଛି । ପ୍ରଥମେ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମ ଥିଲା । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ ତ ପରେ ଆସିଲା । ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସ୍ଵର୍ଗରେ ଆସୁନାହାନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ଯେ କିପରି ଆମେ ସ୍ଵର୍ଗ ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ସେତେବେଳେ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ମନେପକାଇ ପବିତ୍ର ହେବ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବ । ବୃକ୍ଷର ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ତ ଅନେକ ଅଛି । ତୁମେମାନେ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଗଲଣି ଯେ ଆମେ ସବୁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଥିଲୁ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେହି ସ୍ଵର୍ଗ ନାହିଁ, ତାହା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପରଶ୍ନାବଳୀ ତିଆରି କରିଥିଲେ ଯେ ନିଜ ମନକୁ ପଚାର— ମୁଁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ଅଟେ ନା କଳିଯୁଗୀ ନରକବାସୀ ? ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ତଳକୁ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗକୁ କିପରି ଖସୁଛ ? ପୁଣି ଉପରକୁ କିପରି ଚଢ଼ୁଛ ? ଏହାର ଶିକ୍ଷା ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ତମୋପରଧାନରୁ ସତତୋପରଧାନ କିପରି ହେବ ? ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ସେହି ଯୋଗ ଅର୍ଗି ଦ୍ଵାରା ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଇ ଦେବତା କରିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ତମୋପରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ପୁଣି ନିର୍ଗତି କେହି ସତତୋପରଧାନ କରିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ପତିତ ପାବନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ହେ ପତିତ ପାବନ, ହେ ଭଗବାନ ବୋଲି ଯେତେବେଳେ କହୁଛ ସେତେବେଳେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଉପରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଅଭିନେତା । ସମସ୍ତେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ, ଏହାକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ତୁମକୁ ସ୍ଵଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ନିଜର ସ୍ଵଧର୍ମରେ ରୁହ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ୍ୟ କର । ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି ତାହା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ନାମ ହେଉଛି ସ୍ଵଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପାଖରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଆମର ଶିକ୍ଷକ, ବହୁତ ମିଠା । ବାବାତ୍ତ୍ୱ ପରି ମିଠା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହେଉଛ ପରଲୋକରେ ରହୁଥିବା ପାରଲୌକିକ ପିତାତ୍ତ୍ୱର ସନ୍ତାନ । ବାବା ମଧ୍ୟ ପରମଧାମରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଯେମିତି ଲୌକିକ ପିତା ପିଲାତ୍ତ୍ୱ ଜନ୍ମ ଦେଇ ପାଳନା କରିବା ସହିତ ତାତ୍ତ୍ୱ ସବୁ କିଛି ଦେଇ ଯାଆନ୍ତି କାରଣ ସିଏ ତାତ୍ତ୍ୱର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ସଂସାରରେ ଏହିଭଳି ନିୟମ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବେହଦ ବାବାତ୍ତ୍ୱର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ, ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବାଣୀରୁ ଉଦ୍ଧୃତକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତାହା ହେଉଛି ଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆ, ପୁଣି ଇଶ୍ଵାରର ଦୁନିଆ ରହିଛି ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଆବାଦର ଦୁନିଆ । ସନ୍ଦେଶୀମାନେ ସୃକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ଯାଇଥାଆନ୍ତି, ସେଠାରେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିଥାନ୍ତି । ତେବେ ତାତ୍ତ୍ୱ ଆତ୍ମା ତ ଚାଲିଯାଏ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାରେ ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି ତାହା

ପ୍ରତି ସେକେଣ୍ଡ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟର ଯେଉଁ ଅଭିନୟ ରହିଛି ତାହେଁ ଭଲ ହେଉ ବା ଖରାପ, ସବୁ ଡରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭଲ ଅଭିନୟ ଏବଂ କଳିଯୁଗରେ ଖରାପ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି ନା । କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ରାମରାଜ୍ୟରେ ତ କୌଣସି ପତିତ କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଏକା ସହିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଡରାମାକୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ କହୁଛନ୍ତି ଦୁଃଖ ସୁଖ ସବୁ ପରମାତ୍ମା ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଶିବବାବାଜୀଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେହିପରି ରାବଣକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଶିବଦୟନ୍ତୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ରାବଣ ଦାହ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବେହରା ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ତ ବହୁତ ମିଠା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କ'ଣ ନିଜର ମହିମା କରିବେ କି, ଯାହାତ୍ମକ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟରୁ ସୁଖ ମିଳୁଛି ସିଏ ହିଁ ଏହିଭଳି ମହିମା କରୁଛନ୍ତି ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଜୀଙ୍କ ନିକଟରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ବାବା ପ୍ରେମର ସାଗର । ପୁଣି ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅତି ମିଠା ଅତି ପ୍ରିୟ ହେଉଛ । ଯଦି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ବିକାର ଇତ୍ୟାଦି ଥିଲା । ତେବେ ତାଙ୍କୁ କୁହ ସେଠାରେ ରାବଣ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ନଥାଏ । ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ତ ଦ୍ଵାରାପରୁ ହୋଇଥାଏ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବିଶ୍ଵର ଇତିହାସ ଭୃଗୋଳକୁ ତ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ତୁମେ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୁରୁ କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଅନେକ ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ତାରୁ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ । ଶିଖ ପରମର ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି ସତ୍ତାରୁ ଅକାଳ । ତେବେ ସତ୍ତାରୁ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତି । ସିଏ କାଳମାନଙ୍କର କାଳ ମହାକାଳ ଅଟନ୍ତି । ସେ କାଳ ତ ଜଣକୁ ନେଇଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯାଉଛି । ପବିତ୍ର କରି ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ନେଉଛି ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ପଠାଇଦେଉଛି । ଯଦି କେହି ମୋର ହୋଇ ପୁଣି ମାୟାର ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ କୁହାଯାଏ ଗୁରୁତ୍ଵକର ନିନ୍ଦୁକଙ୍କୁ କୌଣସି ଠାରେ ଠାବ ମିଳିବ ନାହିଁ । ସିଏ ସ୍ଵର୍ଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଏକଦମ୍ ପ୍ରଜାକୁ ଚାଲିଯିବ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ମୋର ନିନ୍ଦା କରାଅ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛି ତେଣୁ ତୁମକୁ ଦେବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରେମର ସାଗର ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛି ଦୁଃଖର ସାଗର । କାମ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏସବୁ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ହେଉଛି ରାମରାଜ୍ୟ । ସେଠାରେ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ହେବ । ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ଵକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛ । ତୁମେ ହେଉଛ ଗୁପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା । ତୁମେ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛ ପୁଣି ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦେବୀମାନଙ୍କର କେତେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହେଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ଅମୃତର କଳସ ମାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ରଖାଯାଇଛି । ଗଉମାତା କହୁଛନ୍ତି ନା । ଏହା ହେଉଛି ଜଞ୍ଜାନର କଥା । ପାଣିର କଥା ନୁହେଁ । ତୁମେ ହେଉଛ ଶିବଶକ୍ତି ସେନା । ଦୁନିଆରେ କିନ୍ତୁ ନକଲ କରି କେତେ ଗୁରୁ ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟର ନୌକାରେ ବସିଛ । ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ନା— ନୌକା ମୋର ପାରି କରିଦିଅ । ଏବେ ନାଉରିଆ ଆସିଛନ୍ତି ପାରି କରିବା ପାଇଁ । ସିଏ ବେଶ୍ଵାଳୟରୁ ଶିବାଳୟକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ବଗିଚାର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି, କାରଣ କର୍ତ୍ତାର ଜଙ୍ଗଲକୁ ଫୁଲର ବଗିଚା କରାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି, ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବାବା ଯେଉଁ ପ୍ରଚାର ପତ୍ର ଛପାଇବା ପାଇଁ କହିଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଲେଖାଅଛି ଯେ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ପଚାର ମୁଁ ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ନା ନରକବାସୀ ? ସେଥିରେ ବହୁତ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିପାରିବ । ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ଭରଷାତାର ଦୁନିଆ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କେଉଁ ସମୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠତାରୀ ଦୁନିଆ ଥିବ! ତେବେ ଦେବତାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠତାରୀ କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେମାନେ ନାହାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସେହି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ନିଜ ପାଇଁ ସ୍ଵର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ଆରତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମୁତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ତୁମକୁ ବାବାଜୀଙ୍କ ସମାନ ପ୍ରେମର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ, ଦୁଃଖର ସାଗର ନୁହେଁ । ବାବାଜୀଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରାଉଥିବା କୌଣସି ବି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ । ବହୁତ ମିଠା ଏବଂ ସ୍ନେହୀ ହେବାର ଅଛି ।

(୨) ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ନିଜେ ପବିତ୍ର ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । କର୍ତ୍ତାର ଜଙ୍ଗଲକୁ ଫୁଲର ବଗିଚା କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମର ମିଠା ବାବା ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପରି ମିଠା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି ।

ବରଦାନ:-

ବିଶେଷତାର ସଂସ୍କାରକୁ ସ୍ଵାଭାବିକ ଗୁଣ ରୂପରେ ଧାରଣ କରି ସାଧାରଣତାକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ମରଣୀବା ହୁଅ ।
ଯାହାର ଗୁଣ ଯେଉଁଭଳି ହୋଇଥାଏ ତାହା ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଭାବିବାକୁ ବା କରିବାକୁ
ପଡିନଥାଏ କିନ୍ତୁ ଆପେ ଆପେ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସେହିଭଳି ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ବିଶେଷତାକୁ ଧାରଣ କରିବା ହିଁ
ମରଣୀବା ଜନ୍ମଧାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଗୁଣ ବା ସ୍ଵଭାବ ଅଟେ । ଏହି ବିଶେଷତାର ସଂସ୍କାର ତୁମର
ସ୍ଵାଭାବିକ ଗୁଣ ହୋଇଯାଉ ଏବଂ ପୁରତ୍ସେବକଙ୍କର ଅନ୍ତରରୁ ବାହାରୁ ଯେ ଏହା ମୋର ସ୍ଵାଭାବିକ ଗୁଣ ଅଟେ ।
ସାଧାରଣ ଅତୀତର ଅର୍ଥାତ୍ ଶୂନ୍ୟ ଜନ୍ମର ସ୍ଵଭାବ, ବରତ୍ତମାନର ନୁହେଁ କାହିଁକି ନା ଆମେ ନୂଆ ଜନ୍ମ ନେଇଛେ ।
ତେବେ ନୂଆ ଜନ୍ମର ସ୍ଵଭାବ ବିଶେଷତା ଅଟେ, ସାଧାରଣତା ନୁହେଁ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:-

ରାଜକୀୟ ଆତ୍ମା ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନ ରତନରେ ଖେଳୁଥା'ନ୍ତି ପଥରରେ ନୁହେଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***